

УДК 811.161.2

Чернова І. В.<sup>1</sup>

<sup>1</sup>канд. філол. наук, доц. НУ «Запорізька політехніка»

## **МОТИВАЦІЯ ДО ВДОСКОНАЛЕННЯ МОВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ СТУДЕНТІВ ТЕХНІЧНОГО ПРОФІЛЮ**

Наразі мовна компетентність сучасного фахівця є однією з визначальних характеристик успішної ділової людини. Освітні стандарти підготовки фахівців інженерних напрямів обов'язково передбачають набуття здобувачами освіти мовної компетенції, що спонукає до пошуків шляхів ефективної реалізації такої вимоги. З огляду на це проблема формування та мотивування до вдосконалення мовної компетенції є актуальною. В окресленому контексті вагома роль відводиться викладачам мовних курсів, адже попри те, що становлення професійного мовлення відбувається в міждисциплінарних зв'язках, координування цього процесу відбувається саме в мовознавчих курсах. Метою дослідження є комплексний підхід до вивчення складників та способів формування мовної компетентності з акцентом на мотивацію як передумову ефективності цього процесу.

Професійну мовну комунікацію в різних аспектах досліджували вітчизняні та зарубіжні вчені, зокрема Ю. Г. Барабаш, Ф. С. Бацевич, К. В. Дегтярьова, Г. Т. Почепцов та ін.

У дидактиці тривалий час навчальний процес трактувався як передача знань, зокрема від викладача-студентові. За таких умов передбачалася активна роль викладача та пасивна роль студента. Наразі із запровадженням компетентісного підходу маємо процес навчання у вигляді спільної діяльності. Збагачення, уточнення, активізація словникового запасу, засвоєння мовних норм та навички з їх застосування, принципи побудови ефективного висловлювання тощо забезпечуються завдяки використанню на заняттях різних видів роботи, насамперед, інтерактивних методів навчання. Проте жодна сучасна методика чи харизматичний досвідчений педагог не можуть оминати питання зацікавленості, мотивації до мовної освіти.

На початковому етапі потрібно з'ясувати (наприклад, шляхом анкетування): для чого студент підвищує свій мовний рівень; які він вже має переваги; чого бажає досягти, підвищивши свій рівень володіння мовою; які має слабкі сторони; як, на його думку, можна покращити рівень. Таке опитування дозволяє виробити траєкторію для групи чи окремого студента. Зокрема, значна кількість першокурсників, формулюючи бажані результати, називає ефективне спілкування, вміння грамотно формулювати технічне завдання, здатність належним чином представляти та обґрунтовувати результати своєї роботи. 3-поміж власних переваг студенти виділяють вільне володіння мовою, знання основних правил та бажання вдосконалювати свої знання. А щодо слабких сторін – невправність у пунктуації та періодичні труднощі у підборі потрібного слова.

Варто зауважити, що вхідний контроль знань та навичок студентів виявляє значно ширше коло проблем. Наприклад, доволі часто трапляються випадки неправильного наголошування слів, неправильне розуміння значення часто вживаних запозичених слів, належним чином обґрунтувати своє судження тощо.

З огляду на об'єктивний стан володіння мовою та потребу у спіранні на базовий рівень підготовки, потрібно у процесі навчання поєднувати традиційні форми роботи з інноваційними, постійно апелювати до шкільної програми і окреслювати перспективу в контексті обраної спеціальності. Виходячи з потреб студентів, враховуючи сучасні реалії та запровадження масового дистанційного навчання в закладах освіти, доцільно максимально використати можливості популярних інформаційно-комунікаційних технологій, передусім мобільного навчання. Це дозволить зробити навчальний процес ефективним, гнучким, динамічним і доступним. Тут нагоді стануть різноманітні популярні онлайн ресурси, а також авторські розробки викладача.

Отже, правильна мотивація, чітке розуміння поставлених завдань та наполегливість здатні забезпечити удосконалення мовної компетентності.